

ningú que les cases de beneficència li estiguin hermèticament tancades, ja que ningú sap ont finirán els seus dies. No es l'Hospital de interès exclusiu per els que avui hi malalteïjan. Fent abstracció de tot sentiment de caritat i de tot deure de convivència social, no pot descuidarse que un bon Hospital de Medicina i Cirurgia, es una escola per els Facultatius i un operatori per tots els malalts, rics o pobres.

Si uns i altres, mentres están plens de salut, no's recorden de lo que a tots els interessa preparar per els dies de infermesa, mai més s'acabarán les obres del Nou Hospital-Assil.

Lo que avui mostrem satisfets, serà per nosaltres un motiu de vergonya si passen anys y anys i l'obra no acaba.

Dalt del turó pot honorá a la vila, o pot ser pedra de ignominia contra el nostre apartament.

Un extracte que últimament ha publicat la Junta erectora, entre noms de entitats i particulars que no tenen la seva residència a Granollers, presenta en la llista de subscripció un número molt petit de vehins de la vila. Jo no he sabut contarn-hi ni tant solament trenta.

¿Hi ha ningú que pugui admetrer que entre els moradors de Granollers, solament una trentena curta poden contribuir a la edificació per Hospital i Assil?

Cadà hù es molt seuyor per fixarse fins a quina cantitat ha de esmersar en la obra, pero son mils i mils els que tenen el deure ineludible de contribuirhi tant o tant poc com vulguin. Per caritat, per dignitat, per patriotisme i fins per egoisme.

Les mirades de tots despertarán en cada hu l'afany de aportar el seu concurs a la obra santa.

Apartarne avuy els ulls, pot forsarnos, un altre dia, abaixarlos ruborosament per la vergonya, de no acabarla.

JOSEP COMA.

POLÍCROMES

(CURIOSITATS)

NAPOLEÓN AL CAPTIVERI

Vullgué Deu abaixar l'ambició d'aqueix gran conqueridor, i fent-li perdre amb una sola batalla lo poder i'l trono, va permetrer que sos enemics lo portessin a la illa de Santa Elena. Aquí va esser ont va tornar a pensar en la rel-

ligió catòlica, que de petit havia coneguda; i amb el seu geniós talent va comprendre i, convençut, va confessar que era la única religio vera i santa. Molt sovint parlava d'ella amb el capellá que tenia en aquell exili: oía missa tots els dies en sa capella y tenia molta cura d'encarregar al cuiner que no li servis pas carn los dies de vigília. Les persones que l'acompanyaven restaven meravellades del fervor i talent amb que parlava i explicava les veritats fonamentals del catolicisme.

ANÉCDOTA ENGUANTADA

Diuen que, cuan se va a visitar al Rei, l'etiqueta exigeix portar tapada amb guant la má esquerra i descoberta la dreta per a agafar amb aquesta la del Rei i besari-hi. L'origen d'aqueix ceremonial contenen que es el següent:

Lluís XV va atrapar un dia a uns seus cortisans cuan se posaven los guants per a entrar a la cambra reial. Veient lo bruta que duia un d'ells la má dreta, va exclamar i manar: En avant presentaré a besar les meves mans sols an aquells meus vassalls i servidors que'm mostrin la seva núa i descoberta. Aixís sabré certament quins son els nets i quins els bruts que amaguen la bruticia de la seva pell amb la netedat i pulcritud d'una altra pell, que no es seva.

ACUDIT NORTAMERICÁ

L'any 1913 va morir als Estats Units un famos capitalista que va deixar a la seva filla Miss Iris Pearman un milió de dollars per a heretar després de sa mort, pro amb les següents genials condicions: Havía ella de casarse amb qui se li assemblés més an ell (al seu pare) tan per la fessomia de la cara com pel posat i maneres de fer. Els testamentaris feren escampar per tot arreu multitud de fotografies i descripcions de Ms. Pearman. Prop de quatre mil retrats se varen rebre de persones que's creien assemblars-hi de debó amb el difunt. Entre ells hi havia Josep Hermida que pareixia semblars-hi més que tots els demés. Un advocat fou enviat a Colombia per a esbrinar be el cas i retorná portant noves satisfactories. Tot seguit la senyoreta Pearman va arreglar son equipatge i emprengué lo viatge, pera anarse a casar amb l'esmentat, al 31 de març de 1915.

A. E.

